

Izobraževalne institucije, katerih primarna dejavnost je izobraževanje odraslih, običajno namenjajo več pozornosti ugotavljanju potreb udeležencev, prilaganju izvedbe programov ipd.

Glavne ovire vzpostavljanju sistem priznavanja predhodnega znanja so, po mnenju intervjuvanke, odsotnost dokazil, s katerimi bi se dalo videti, kaj se je oseba naučila v neformalnem izobraževanju, in izvajalci, ki ne izdajajo dokazil ali pa izdajajo takšne, iz katerih pridobljenega znanja ni mogoče razbrati. To bi se dalo preseči s tem, da bi institucije izdajale potrdila o znanju, ki ga je oseba pridobila, hkrati pa bi to moralo biti podprto z nekim ogrodjem, ki bi sistematično opredelilo, katera znanja in na kakšen način se jih priznava. Na ta način bi prišlo do poenotenja potrdil in vrednotenja ter potrjevanja znanja med različnimi institucijami, ki izvajajo izobraževalne programe za odrasle.

Zaključki

V uvodu smo poudarili, da šolska (in tudi delovna) zakonodaja podpira in spodbuja priznavanje neformalno pridobljenega znanja, vendar so različne študije in evalvacije pokazale, da sistem v praksi ni v celoti zaživel. Podatki kažejo, da ne glede na to, na kateri izobraževalni ravni deluje institucija ali na katerem področju (formalno, neformalno), temelji priznavanje predhodnega učenja predvsem na ‚trdih‘ podatkih – na tistem, kar je dokazljivo s »papirjem« in potrjeno s strani neke druge izobraževalne institucije, npr. šole ali fakultete –, s tem pa se izključuje vse drugo učenje, ki ni bilo pridobljeno v nekem organiziranem okolju. To je med drugim posledica tudi prevelike razpršenosti normativne ureditve ter metodološke nedodelanosti instrumentov za vrednotenje.

Udeleženci raziskave LLL2010 so vsi po vrsti poudarjali, da je glavna ovira priznavanju predhodnega neformalnega in priložnostnega učenja pomanjkljiva transparentnost in standardizacija postopkov potrjevanja prej pridobljenega znanja in spretnosti. Kljub nekaterim pozitivnim primerom v našem okolju (npr. NPK, jezikovni in računalniški certifikati ipd.), bi morala za izboljšanje certificiranja neformalnega znanja obstajati neka nacionalna priporočila ali medinstitucionalni dogovori, kakšna naj bi bila dokazila o pridobljenem znanju in spretnostih v neformalnih programih.

Velik problem pa je tudi informiranost udeležencev. V mnogih primerih se le-ti niti ne zavedajo možnosti, ki jih imajo, da bi jim bilo njihovo predhodno učenje priznано. Dejavnost izobraževalnih institucij bi morala biti usmerjena tudi v to, da odrasle seznanijo s to možnostjo. Nekatere izobraževalne institucije to že počno, druge pa nekoliko manj. Si-